

Cap sur l'école inclusive
en Europe

Fișă de resurse.

POZIȚIONAREA PERSOANEI ÎNȘOȚITARE FAȚĂ DE NEVOILE AFECTIVE ȘI EMOȚIONALE ALE COPILULUI.

Trunchiul modulului /D.

Contact : JL. Lenoir

1. Tematica abordată.

Scopul acestei fișe de fapt este de a descrie pozițiile de adoptare și construire în contextul exprimării emoționale și afective a unui copil cu cerințe educaționale speciale. În situațiile de invaliditate, aceste expresii pot părea că se pot depăși și vin să pună copilul departe de relația de învățare. Provocarea va fi aceea de a lua în considerare și de a se baza pe această dimensiune a expresiei emoționale și afective, pentru a permite elevilor să reintre în învățarea dinamică și a vieții grupului "clasei".

Confruntat cu expresiile emoționale și emoționale ale copilului cu CES profesorul va adopta o poziție de calmare, empatie și ascultare benevolă. Aceste poziții vor permite copilului să experimenteze un mediu de învățare sigur, care poate fi apoi investit într-un mod pașnic. Acest cadru va fi structurat pentru copil. El va găsi la adult o formă de sprijin care să îi permită să fie din nou disponibil pentru a-și mobiliza competențele și resursele (care, sub efectul sentimentului de insecuritate, nu i-au fost accesibile).

Dezvoltarea emoțională clasică (vezi, în special, teoriile lui John Bowlby despre atașament), cel mai adesea permite copilului de vârstă școlară să construiască o bază emoțională "sigură", construind astfel această experiență, pentru a face față unor noi situații cognitive sau sociale (în afara familiei) pornind de la o anumită securitate internă. Cu toate acestea, în situații de handicap, această capacitate poate fi latentă, împiedicată și mai puțin înrădăcinată în copil. Acest lucru poate duce la o dinamică de regresie, deoarece copilul trebuie să verifice în momentul în care noile situații cu care se confruntă (inclusiv situațiile de învățare) sunt sigure pentru el.

- **Ascultarea empatică** (vezi în special Carl Rogers) îi va permite să-și exprime emoțiile fără riscul de a fi judecat. Exprimarea emoțiilor și cunoașterea faptului că sunt primite și auzite în sine îi va permite să organizeze, să structureze și să înțeleagă aceste noi situații. Aceste experiențe relaționale pozitive îi vor permite să anticipeze noi situații de învățare senine, care pot deveni spații potențiale (pe această noțiune vezi în special D. Winnicott) pentru a construi o stima de sine pozitivă.

- Adoptarea unei poziții de "distanță bună" (nici prea apropiată, nici prea îndepărtată: închisă dacă copilul are nevoie de ea și mai puțin aproape dacă copilul are nevoie de ea), oferind în același timp copilului un spațiu pentru a înțelege aceste noi situații în propriul ritm. Mai degrabă decât "distanță bună" (D. Winnicott), se poate vorbi chiar despre "**proximitate**" (Depenne).

Mai mult decât oricare altul, copilul cu CES are nevoie de proximitate, renegociind atașamentul primar (Bowlby) să simtă paradoxal un sentiment de securitate, permițându-i să se detașeze pentru a merge la celălalt și, astfel, să învețe. Specialistul trebuie să găsească distanța potrivită între această nevoie de atașament și nevoia de separare. Nu putem refuza o imbratisare unui copil care simte nevoia, dar trebuie să-l facem să înțeleagă că trebuie să se detașeze pentru a se alătura unui grup, unui joc, unei activități. Această mișcare durează mai mult sau mai puțin timp, dar este o necesitate.

2. Context.

Suntem într-o clasă (școală primară sau secundară) unde unul sau mai mulți elevi sunt cu CES. Confruntat cu o nouă activitate pedagogică pe care nu o cunoaște, acest elev are probleme. Această nouă situație creează emoții complexe, chiar anxietate și îl poate face să se simtă nesigur, deoarece riscă să reactiveze o situație de eșec. Dar, în fața lui, îngrijitorul sau profesorul se pot simți neajutorați și este adesea cazul profilului elevului cu CES tot mai răspândit în ultimii ani. Exploziile psihice și emoționale pe care le au pot duce la destabilizarea personalului comunității educaționale în sens larg. Prin urmare, este important ca aceștia să poată dezvolta abordări și instrumente conceptuale pentru a vizualiza ceea ce se face pentru copiii lor în situații de învățare.

3. Finalitate

Această fișă trebuie să fie atașată la trunchiul D ca modul Definiție. Este o chestiune de definiție a ceea ce vorbim atunci când vorbim despre găsirea unei poziții corecte în relația dintre un cursant / student și un profesor / antrenor. Doar distanța în special în fața a ceea ce copilul cu CES se poate manifesta în termeni de expresie emoțională și afectivă. A avea o reprezentare conceptuală sau problematică a ceea ce implică acest tip de situație nu este de a oferi un "gata să gândească", ci un ajutor pentru a înțelege. Acesta este de a oferi punctul de plecare pentru interpretarea unui test care aparține profesorului și îngrijitorului. Ei sunt, în cele din urmă, cei mai legitimi autori ai sensului pe care doresc să-l dea la ceea ce înțeleg despre copil și despre relația pe care o au cu el.

4. Limite.

Așa cum arată psihologii de dezvoltare în legătură cu exprimările afective și emoționale ale copiilor, acești termeni pot avea modalități extrem de diferite. Acest lucru este cu atât mai important în contextul însoțirii copiilor cu cerințe educaționale speciale. Aici trebuie să se facă un loc special în singularitățile acestor modalități expresive, iar o lucrare reală asupra reprezentărilor personale a ceea ce este "admisă social" trebuie să fie comisă de către acompaniator pentru a putea adapta particularitățile fiecărui copil la nevoile lui.

5. Perspective.

Luând în considerare dimensiunile emoționale și afective în relația de învățare, se deschid noi posibilități din punct de vedere educațional și pedagogic pentru copilul însoțit. Această dimensiune de însoțire poate fi completată luând în considerare nivelurile de dezvoltare (emoționale, sociale, cognitive și psihomotorii) în care se află copilul.